

[Schmidt.]

ud i det uvisse, og hvorledes vil Fremtiden komme til at se ud? Nu er det jo ganske vist saaledes, at Fremtiden er altid meget usikker, og den er netop for os i vore Dage saa vanskelig at erkende. Men man maa jo ikke glemme, at Fremtiden er altid afhængig af og bestemt af det, der gaar forud, og det, der er gaaet forud, kender vi jo nogenlunde, om vi end ikke kan sige, at vi begriber det helt igennem.

Det er jo en Ting, som vi alle er klar over, at de fleste af de Ulykker, som nu er over os, hænger paa nogen Maade sammen med den Verdenskrig, der nu ligger over 10 Aar bagved os. Efter Krigen kom Fredsslutningen, og saa blev der oprettet Folkeforbund, og saa bebudede man, at nu kom Verdensøkonomien først rigtig i Gang, en harmoniseret Verdensøkonomi. I Dag ligger netop det sidste fuldkomment i Stykker, saadan som det ærede Medlem Hr. Korsgaard i Gaar vistnok fuldkommen rigtigt karakteriserede Situationen, naar han mente, at nu prøvede næsten hvert Folk, hvert Land, hver Stat at trække sig tilbage til sit eget.

Hvordan kan det være, og hvorledes vil man forklare det? Jeg har det stærke Indtryk, at man i Grunden ikke har vovet indtil i Dag at give Svar paa et saadant Spørgsmaal, og at man i Grunden heller ikke gerne gør det i Dag og ikke vover at gøre det; men hist og her kan man alligevel høre et tydeligt Svar. Saadan kan man læse det i Dag i det Manifest, som den engelske Statsminister Mac Donald har udstedt til sit Folk, hvor der med simple, klare Ord staar: Vi maa fjerne den Krigsgæld og de Skadeserstatninger, som nu er blevet til saa stor Ulykke for alle Lande.

Jeg tror, man vil komme til at fjerne mere end det, men det er dog forunderligt, at de Ting, der en Gang pristes som et sundt og solidt Grundlag for en ny Verden, nu skal fjernes som det, der er Grund til saa mange Ulykker. I de 10 Aar, der er forløbet, var det saaledes, at naar det Land, man lagde hele Byrden paa, Tyskland, erklærede, at det ikke kunde, at det var helt urimeligt og meningsløst, betragtede man det altid som ond Villie, eller man svarede kort og godt: Du skal! Der vil komme den Tid, hvor man vel ogsaa kommer saa vidt, at man erkender, at man heller ikke havde den moralske Ret til at lægge denne Byrde paa Tyskland, og jeg synes, det er et stort Fremskridt, at man nu, fordi man selv kommer til at bære paa alle disse Ulykker, bliver mere nøgtern og bedre forstaar, hvad

man kan og ikke kan, hvad der er rimeligt og urimeligt.

I alt det uvisse, som Fremtiden ganske vist bringer, er der noget, som er lyst, og det er, at man nu ser Virkeligheden i Øjnene, for kun derved kan man vente at finde Vejene ud i en bedre Fremtid. Naar jeg tænker paa, hvad der er sket med hele Verdens Pengevæsen, kan jeg ikke se andet end, at den Kamp er begyndt, hvor Pengene og Guldet ikke mere, som Tilfældet har været i lang Tid, har den diktatoriske, tyranniske Magt over hele vor Produktion, saa den ikke regulerer Produktionen, men ligefrem har kvalt den.

Nu er Verden delt i to Lejre, den ene samler sig om Dollars, den anden om Sterling. Det ser ikke alt for godt ud, men det kan netop være Vejen til at vende tilbage og finde det Forlig, der skal til for at give Pengene deres Betydning igen, saa de ikke bliver det, der dikterer det hele, men saaledes, at Arbejde og Jord erkendes for at være det, der i første Grad er bestemmende for Produktionen, og Pengene det, der regulerer.

Nu, da Krisen saa tydeligt ogsaa er over Danmark, er det ikke forunderligt, at den først viser sig som en Landbrugskrise og er blevet i allerhøjeste Grad følbar. Jeg synes derfor, at den høje Regering gjorde det rigtige, da den begyndte med at forberede sig paa en Landbrugskriselov. Man kan være fuldkommen enig om, at det ikke kan være det vigtigste Skridt, men at det vigtigste maa være at finde Veje for at gøre Landbruget rentabelt igen. Men den høje Regering siger heller ikke — saa vidt jeg har forstaaet den, jeg mener, det er sagt med tydelige Ord —, at denne Kriselov skal være mere end en Kriselov. Vi hørte jo ogsaa i Dag af Statsministerens Mund, at man tænker paa andre Forholdsregler, andre Love.

Jeg holder det for rigtigt og godt, at man gennem en saadan Lov — helt bortset fra, om den er rigtig konstrueret — faar et Slags Moratorium, Tid til at komme over det værste, for at ikke alt for mange Eksistenser skal gaa i Stykker, inden man faar valgt de Veje, ad hvilke man mener at kunne afværge Krisen. Det er derfor rigtigt, at man prøver med en saadan Kriselov. Og naar man nu er uenig om, hvorledes en saadan Kriselov skal se ud, naar Venstre mener, at vi i det hele taget ikke trænger til en saadan, men skal se at finde farbare Veje for Landbruget ud i Fremtiden, ja, saa synes jeg jo, at der i mange Henseender ikke er saa stor Forskel mellem de Kriseforslag, som